

Ve druhém měsíci

Řeklo by se blázen,
postupuje však systematicky, příklad:

Usušené, jemně namleté, popsané,
všecky ty trylky jara v papírových sáčcích
vysype na hromadu, nad ní rozklepne vejce
a celé nechá zapéct pod sluncem.

Jenže chtějte něco od únorových paprsků,
poflakujících se střední Evropou,
když jediní, kdo jim v té době dá práci,
jsou žebráci z velkoměst, kteří o polední pauze korporátu,
nabodnuti na lavičkách, povolují kravatu a lapají děčko.
Zapomněl jsem na důchodce?

Přezíravost lidí k čtveru ročních období
ve fázi zkoušek, kdy každý sáh přírody je ladička,
ta doba, kdy se duch vrby teprve učí napínat struny
a kdy kolega mu radí, aby konce neodštípával,
protože *člověku se musí naznačovat*,
tohle je ten důvod.

To je to bláznovství schopné přehlédnout Ježíše na kříži
a vrhnout pohled na samotný trám, do jeho struktury,
poddat se bičům napuštěným celulórou, pektiny a pryskyřicí,
překultivovanost ducha a těla sešlehat do jednoho bodu,
do bodu setkání s podstatou sebe sama,
aspoň tak si to maloval.

K svému zklamání přežil, ostatně jako každý rok.
Celý březen a duben se bude vracet,
v květnu jej zasypou šeríky a oznámí, že válka skončila,

psychiatr zakáže vycházky v přírodě
a oznámí výsledek výtěru slin:

Pojmuly chuť starozákonní msty
z hlubin vyplavené na hladinu vědomí,
miligram touhy po čiré agresi,
vatovou tyčinku si nechte.

On ale agresi neoplývá.
A dopídit se k ní v kruhu rodinném bude nemožné,
všichni mu jen opatrně tisknou zápěstí
a vlídně na něj promlouvají, je přeci blázen.

Snad v noci změnit heslo na wi-fi
a ráno onou tyčinkou
přejet po displeji telefonu své náctileté dcery,
nabrat opar jejího nasupeného výrazu.

Jenže to neudělá, i tak je krásná.
Ještě nerozkvetla, ještě z ní nikdo nic netrhal.